

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	4012201033
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4012201033.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: N. E., nar.: XX.XX.XXXX, bytom I. č. X/X, C., t. č. Psychiatrická nemocnica Hronovce, so sídlom Dr. Jána Zelenyáka č. 65, Hronovce, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom ul. Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 05. novembra 2013 č. k. 11S/106/2012-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 05. novembra 2013 č. k. 11S/106/2012-40 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. j. AA/2012/09949/2-OPHN zo 16.10.2012 r u š í a vec mu v r a c í a na ďalšie konanie.

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r í z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. j. AA/2012/09949/2-OPHN zo 16. októbra 2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 38) žalovaný ako odvolací orgán postupom podľa § 22 písm. b) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 599/2003 Z. z.“) v spojení s § 58 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno (ďalej na účely rozsudku tiež „prvostupňový orgán“) č. OS/2012/09444/20 z 24.08.2012 (ďalej na účely rozsudku tiež „prvostupňové rozhodnutie“) o uložení povinnosti vrátiť dávku a príspevky vyplatené neprávom.

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový orgán podľa § 29 ods. 4 písm. a) zák. č. 599/2003 Z. z. žalobkyni uložil povinnosť vrátiť dávku a príspevky vyplatené neprávom za obdobie od 01.05.2011 do 29.02.2012 v sume 792,40 €, a to zvýšené o 10 %, t. j. o čiastku 79,24 Eur, t. j. v celkovej sume 871,64 € do 15 dní od právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia na uvedený účet verejnej správy.

Svoje rozhodnutie odôvodnil neohlásením skutočnosti, že žalobkyňa obdržala finančné prostriedky z vyporiadania nehnuteľností s bývalým manželom v sume 14.000,- € a 2.344,10 €, čo prvostupňovému orgánu v zákonnej lehote neoznámila.

Podľa § 29 ods. 4 písm. a) zák. č. 599/2003 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec občan v hmotnej núdzi je povinný vrátiť dávku a príspevky alebo ich časť zvýšenú o 10% odo dňa, od ktorého nepatrili vôbec, alebo vo výške, v akej sa vyplácali, ak nespĺnil niektorú jemu uloženú povinnosť a prijímal dávku a príspevky alebo ich časť, hoci vedel a musel z okolností predpokladať, že sa vyplácajú neprávom alebo vo vyššej sume, než patrili; v prípade podozrenia z trestného činu podvodu úrad podá podnet orgánom činným v trestnom konaní na začatie konania.

3. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie. Žalovaný mal z predloženej spisovej dokumentácie za preukázané, že podľa rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 9C 72/2008-169 (právoplatný 13.04.2011) v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č. k. 6Co/326/2010-195 súd zrušil podielové spoluvlastníctvo manželov E. tak, že nehnuteľnosti - záhradu a trojizbový byt prikázal do výlučného vlastníctva B. E. a určil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné vyporiadanie 17.831,59 € do 3 dní od právoplatnosti uvedeného rozsudku.

4. Žalobkyňa dňa 18.04.2012 do čestného vyhlásenia uviedla hore uvedené sumy ako aj dôvod ich priznania, čo doložila fotokópiami poštových poukazov.

Žalovaný konštatoval, že vzhľadom k tomu, že zmenu v skutočnostiach, ktoré sú rozhodujúce na určenie výšky dávky a príspevkov úradu v stanovenej lehote neoznámila, porušila ustanovenie § 29 ods. 1, 3 zák. č. 599/2003 Z. z. a spôsobila neoprávnené vyplácanie dávky a príspevkov za vyššie uvedené obdobie.

5. Žalovaný ďalej zdôraznil ustanovenie § 29 ods. 1, 3 a 4 písm. a) zák. č. 599/2003 Z. z. s tým, že tento zákon upravuje právne vzťahy pri posudzovaní hmotnej núdze občana a poskytovaní dávky v hmotnej núdzi a príspevkov k dávke, ktorých cieľom je spolu s jeho príjmami zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť v hmotnej núdzi s prispením aktívnej účasti občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú.

Z úmyslu zákonodarcu žalovanému vyplýva, že v prvom rade vlastné príjmy majú občanovi slúžiť na zabezpečenie základných životných podmienok a pomôcť v hmotnej núdzi. Občan v hmotnej núdzi, ktorému sa vypláca dávka a príspevky, je povinný úradu ohlásiť zmeny vo všetkých skutočnostiach rozhodujúcich na trvanie nároku na dávku a príspevky a na ich výplatu, oznámiť výšku svojich príjmov a hodnotu majetku, ohlásiť zmeny v ich výške, ako aj zmeny v rodinných a majetkových pomeroch, ktoré sú rozhodujúce na určenie výšky dávky a príspevkov.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

6. Proti napadnutému rozhodnutiu podala žalobkyňa žalobu z 29.10.2012 na Okresný súd v Komárne, ktorý ako vecne nepríslušný súd toto podanie odstúpil uznesením na Krajský súd v Nitre.

7. Žalobkyňa v žalobe najmä namietala, že sumy 14.000,- € a 2.344,10 € neboli príjmom, ale ani takou skutočnosťou, ktorú by bola povinná ako občan v hmotnej núdzi nahlásiť úradu kvôli rozhodnutiu o trvaní nároku na dávku a príspevky a na ich výplatu, nakoľko jej majetkové pomery zostali nezmenené. Z uvedeného teda vyplýva, že hmotnostné dávky vyplácané jej osobe od 01.05.2011 do 29.02.2012 neboli vyplatené neprávom v celkovej sume 871,64 € a podľa uvedeného nie je povinná ich vrátiť na účet prvostupňového správneho orgánu tak, ako je to uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného.

B)

8. Krajský súd v Nitre ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu dôvodov žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

9. Pri vymedzení skutkového stavu krajský súd vychádzal pripojeného administratívneho spisu žalovaného. S odkazom na ustanovenia § 2, § 5 ods. 1, § 8 ods. 1, § 29 ods. 1 a 3, § 29 ods. 4 zák. č. 599/2003 Z. z. ako aj na vyššie citované rozsudky Okresného súdu Komárno č. k. 9C 72/2008-169 z 11.10.2010 a Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/326/2010-195 z 08.02.2011, sa pri výklade sporných ustanovení § 29 zák. č. 599/2003 Z. z. priklonil k názoru žalovaného, t. j. že žalobkyňa počas poskytovania dávky v hmotnej núdzi nadobudla finančné prostriedky (majetok), ktorými si mohla pomôcť v hmotnej núdzi a jej postavenie podľa zák. č. 599/2003 Z. z. sa nesporne zmenilo a naďalej už nespádala do štátom sledovanej a poskytovanej sociálnej záchranej siete a nespĺňala podmienky občana v hmotnej núdzi, ktorej bolo možné poskytovať dávku v hmotnej núdzi.

Podľa krajského súdu preto neobstoí námetka žalobkyne, že finančné prostriedky, ktoré získala od bývalého manžela, sú výsledkom delenia ich spoločného majetku, a že jej majetkové pomery v zmysle zákona o hmotnej núdzi sa nezmenili a podmienky na poskytovanie príspevku v hmotnej núdzi zostali rovnaké, pretože podľa názoru súdu došlo k spežatiu hmotného majetku žalobkyne, ktorý jej patril rovným dielom v čase rozhodovania a priznania dávky v hmotnej núdzi, ale po rozvoze, resp. po súdnom vyrovnaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej na účely rozsudku tiež „BSM“) v podstate tento jej podiel nadobudol bývalý manžel prevodom a protihodnotu podielu na majetku vyplatil žalobkyni titulom vyrovnania BSM.

10. Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona.

III.

Odvolanie žalobkyne/stanoviská

A)

11. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 19.12.2013 (č. l. 47) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobkyňa napriek požiadavke zákonodarcu zakotvanej v ustanovení § 205 O.s.p. výslovne neuviedla žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

12. Žalobkyňa vyčítala krajskému súdu, že jej žalobnej argumentácii, že finančné prostriedky z rozdelenia BSM s jej bývalým manželom neboli príjmami, ktoré by ovplyvnili ďalšie vyplácanie jej dávok, t. j. jej majetkové pomery sa nezmenili, nevenoval dostatočnú pozornosť.

13. Záverom žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsúdil predmetný spor v jej prospech.

B)

14. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 20.01.2014 (č. l. 50) vyplýva, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozhodnutím, s vyjadrením z 19.02.2013 k žalobe spolu s vyjadrením z 08.02.2013, ako aj s odôvodnením rozsudku krajského súdu.

Ďalej žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neuviedla nové skutočnosti a dôkazy, a preto nevidí dôvod na jeho zrušenie.

15. K námietkam žalobkyne žalovaný s poukazom na ustanovenie § 8 zák. č. 599/2003 Z. z. uviedol, že občan v hmotnej núdzi si má pomôcť v hmotnej núdzi užívaním vlastného majetku, správou vlastného majetku, predajom vlastného majetku alebo prenájmom vlastného majetku.

Nakoľko žalobkyňa disponovala finančnou hotovosťou, ktorou si mohla zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť si v hmotnej núdzi, nebolo možné ju považovať za občana v hmotnej núdzi, a bola povinná zmenu v majetkových pomeroch oznámiť.

16. Záverom žalovaný navrhol konajúcemu odvolaciemu súdu podané odvolanie zamietnuť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (pre text rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že v zmysle hore uvedeného zrušovacieho dôvodu napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

19. V takto určenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu (správne krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi neexistuje spor o ich správnosť), ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom a ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či príjem získaný jedným z manželov z vyporiadania BSM počas poberania dávok v hmotnej núdzi spôsobuje zmenu jeho doterajších majetkových pomerov.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

20. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobkyňou, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia (s výnimkou zachovania konštantnej judikatúry), hoci s prv menovaným by mohli byť tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

21. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol na základe odvolania žalobkyne potvrdený zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia o uložení povinnosti vrátiť dávku a príspevky vyplatené neprávom.

Správne orgány svoje právne názory odvodzovali z aplikácie ustanovenia § 8 a následne § 29 ods. 4 písm. a) zák. č. 599/2003 Z. z., ktoré pri zistení skutkového stavu vyplývajúce z rozsudku o rozdelení BSM medzi žalobkyňou a jej bývalým manželom ich viedli k záveru o výskyte nového príjmu žalobkyne, ktorý zásadným spôsobom mal zmeniť jej majetkové pomery.

22. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na ústavný princíp ľudskej dôstojnosti, ktorý je zakotvený v čl. 12 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 ústavy. V zmysle uvedeného ústavného princípu je podľa Najvyššieho súdu potom nutné pristupovať cez čl. 39 ods. 1 ústavy k výkladu jednotlivých ustanovení zák. č. 599/2003 Z. z.

Podľa čl. 39 ods. 1 občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

23. Je nepochybné, že zákonodarca prostredníctvom ustanovenia § 8 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z. zaťažil každého občana zodpovednosťou sa starať o svoje existenčné istoty vlastným úsilím, t. j. najmä pri ťaživých existenčných podmienkach využívať vlastný majetok na zabezpečenie nevyhnutných podmienok pre život v spoločenstve ľudí, a to najmä správou vlastného majetku vrátane jeho prenájmu či predaja.

Na druhej strane však zákonodarca striktne zakázal, aby občan v hmotnej núdzi bol nútený na predaj alebo prenájom určitých, v zákone špecifikovaných majetkových zložiek. jednou z nich je aj nehnuteľnosť užívaná takýmto občanom na primerané bývanie. Tento záver je nutné aj aplikovať na peňažnú hotovosť, ktorú získal občan v hmotnej núdzi na základe právne relevantnej skutočnosti, v zmysle ktorej bol objektívne prinútený zniesť dôsledok súdneho rozhodnutia, t. j. v prejednávanej veci išlo o rozvod manželstva a s ním spojené vyporiadanie BSM.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby,

ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, sa nepovažujú za občanov v hmotnej núdzi, ani keď ich príjem nedosahuje životné minimum ustanovené osobitným predpisom, ak si svojím majetkom môžu zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť v hmotnej núdzi.

Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, si majú pomôcť v hmotnej núdzi užívaním vlastného majetku, správou vlastného majetku, predajom vlastného majetku alebo prenájomom vlastného majetku. Od občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, nemožno požadovať predaj alebo prenájom

a) nehnuteľnosti, ktorú užívajú na primerané trvalé bývanie; u občana a fyzickej osoby, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzuje, sa na primeranosť nehnuteľnosti užívanej na trvalé bývanie neprihliada, ak občan a fyzická osoba, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzuje, dovŕšili dôchodkový vek,

b) poľnohospodárskej pôdy a lesnej pôdy, ktorú užívajú pre svoju potrebu,

c) hnuťelnej veci, ktorá tvorí nevyhnutné vybavenie domácnosti, alebo na ktorú sa poskytla jednorazová dávka v hmotnej núdzi alebo peňažný príspevok na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia,

d) osobného motorového vozidla, ktorého sú držiteľom alebo vlastníkom a

1. využívajú ho na individuálnu prepravu z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia alebo

2. jeho hodnota podľa znaleckého posudku nie je vyššia ako 35-násobok sumy životného minima, alebo

e) hnuťelnej veci, ak by bol v rozpore s dobrými mravmi.

24. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí však uvedenú argumentáciu, ktorou by žalovaný objasnil svoj záver, že predmetné sumy nadobudnuté žalobkyňou po vyporiadaní BSM, konkrétne z vyporiadania nehnuteľností s bývalým manželom v sume 14.000,- € a 2.344,10 €, nespádajú pod vyššie uvedené ustanovenia § 8 ods. 2 zák. č. 599/2003 Z. z.

V uvedenom spočíva podľa Najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie veci, čo aj naplnilo zrušovací dôvod v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p.

V.

25. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na svoju doterajšiu judikatúru Najvyšší súd s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní preskúmať charakter príjmov žalobkyne z dôvodu, či nevytvára tento príjem prekážku na vyslovenie záveru, že majetkové pomery žalobkyne sa v dôsledku ich vyplatenia mohli zmeniť.

26. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobkyne, ktorá sa týkala nesprávneho procesného riešenia situácie na strane žalobcu a ktorá vymedzovala rámec meritórneho súdneho prieskumu, a žiadne iné odvolacie námietky z jej strany neboli vznesené, Najvyšší súd ukončil odvolací prieskum.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale

aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky iba vo výnimočných prípadoch (§ 250ja ods. 5 O.s.p.), a tento prípad v prejednávanej veci nenastal, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. Proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak.

28. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešná žalobkyňa má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo.

Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu súd prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

29. Nakoľko však žalobkyňa nebola v súdnom prieskume právne zastúpená a iné výdavky zo spisu odvolaciemu súdu nevyplývajú, tak jej náhradu trov konania nemohol priznať.

30. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany v prípade hmotnej núdze je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).